

[Ragnhild Andersen.]

kostningerne ved folkepensionen, og der er ikke grund til at være nervøs for konsekvenserne af dette lovforslag; det vil kun betyde udgifter, for så vidt angår de gifte kvinder, men det vil betyde imødekommenhed såvel over for de ældre som over for de næsten 100 000 unge og flere med dem, der har krav på at leve og arbejde.

Med disse ord opfordrer jeg folketingets medlemmer til at tage sig alvorligt af denne sag og ikke forsøge at tie den ihjel og forbigå den i tavshed, for dette spørgsmål vil ikke blive forbigået i tavshed ude i befolkningen. Det lover jeg de ærede medlemmer.

Kaj Andresen: Jeg kan på mit partis vegne helt henholde mig til de bemærkninger, den højtærede socialminister har fremsat i denne sag. Jeg skal blot tilføje, at vi har ikke noget imod, at de problemer, der er rejst, henvises til undersøgelse i et udvalg.

Ragnhild Andersen: Ja, det havde jeg nok tænkt mig. De ærede medlemmer vil forholde sig i dyb tavshed. Jeg takker det ærede medlem hr. Kaj Andresen, fordi han tog ordet. Jeg kan ikke takke ham for de udtalelser, han kom med, for de var ikke særlig varme; de var meget, hvad skal jeg sige, tilbageholdne i den forstand, at det ærede medlem kun pegede på udvalgsbehandling. Det ville have været rimeligt, om det ærede medlem i hvert fald havde udtalt sig lidt netop om problemet de ældre og de unge, men lad det være; det er jo muligt, at det ærede medlem i udvalget vil sige mere imødekommende ting om dette problem.

Men jeg må sige til de andre ærede partiførere: tro ikke, I kan klare den ved . . .

Formanden: Der må ikke tales direkte til medlemmerne.

Ragnhild Andersen: De ærede medlemmer må ikke tro, at de klarer den ved her i tinget at tie stille, for det gør de ikke. Denne sag vil i den kommende tid — og jeg er sikker på med de unges deltagelse — blive taget op, og så kan I stå dér . . . og så kan de ærede medlemmer stå dér som dem, der her i tinget ikke interesserede sig

for sagens løsning. Det er uret over for både de gamle og unge, men jeg regner ikke med, det gør indtryk på de borgerlige partier, for de vil spare penge o. s. v., og det er dem formodentlig temmelig underordnet, hvordan de ældre skal klare deres vanskeligheder i alderen fra 65 til 67 år; men det er det ikke for de gamle, og det er det heller ikke for de unge, som skal til.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Kaj Andresen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om skattefri afskrivninger i boligbyggeriet [af Pøbøl m. fl.].

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1119, fremsættelsen i tidenden sp. 642).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Finansministeren (Kampmann): Dette forslag til lov om skattefri afskrivninger i boligbyggeriet indebærer, så vidt jeg kan se, at selskaber og personer, der efter 1. januar 1959, men inden 1. april 1964 påbegynder opførelse af beboelsesejendomme, skal have statstilskud. Derfor ville jeg egentlig mene, det havde været rigtigere, om de ærede forslagsstillere havde betegnet lovforslaget som forslag til lov om statstilskud til privat boligbyggeri. Jeg indrømmer, at det måske er en titel, der ikke ville bekomme de to partiets vælgere så godt, men da den dækker det egentlige indhold af lovforslaget, havde det været bedst over for folketinget og befolkningen, om man havde betegnet det sådan.

Det statstilskud, der skal ydes til private, der påbegynder opførelse af beboelsesejendomme, skal ydes på en særlig måde; jo dyrere hus man opfører, og jo større ind-